

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (kasačního senátu)

13. října 2015 *

„Kasační opravný prostředek — Vedlejší kasační opravný prostředek — Veřejná služba — Úředníci —
Důchody — Převod vnitrostátních nároků na důchod — Návrhy týkající se uznání let služby —
Akt nezasahující nepříznivě do právního postavení — Nepřípustnost žaloby v prvním stupni —
Článek 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu — Právní jistota — Legitimní očekávání —
Rovné zacházení“

Ve věci T-104/14 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný proti rozsudku Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (pléna) ze dne 11. prosince 2013, Verile a Gjergji v. Komise (F-130/11, Sb. VS, EU:F:2013:195), a směřující ke zrušení tohoto rozsudku,

Evropská komise, zastoupená J. Currалlem, G. Gattinarou a D. Martinem, jako zmocněnci,

žalobkyně,

příčemž dalšími účastníky řízení jsou:

Marco Verile, s bydlištěm v Cadrezzate (Itálie),

a

Anduela Gjergji, s bydlištěm v Bruselu (Belgie),

zastoupení původně D. de Abreu Caldasem, J.-N. Louisem a M. de Abreu Caldasem, poté J.-N. Louisem a N. de Montigny, advokáty,

žalobci v prvním stupni,

TRIBUNÁL (kasační senát),

ve složení M. Jaeger, předseda, H. Kanninen a D. Gratsias (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Grzegorzcyk, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. května 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem podaným na základě článku 9 přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie se Evropská komise domáhá zrušení rozsudku Soudu pro veřejnou službu (pléna) ze dne 11. prosince 2013, Verile a Gjergji v. Komise (F-130/11, Sb. VS, dále jen „napadený rozsudek“, EU:F:2013:195), kterým Soud pro veřejnou službu zrušil „rozhodnutí“ Komise ze dne 19. května 2011, určené A. Gjergji, a ze dne 20. května, určené M. Verilemu.

Skutkový základ sporu, řízení v prvním stupni a napadený rozsudek

Skutkový základ sporu

- 2 Skutkový základ sporu je vylíčen v bodech 14 až 20 (pokud jde o M. Verileho) a v bodech 21 až 27 (pokud jde o A. Gjergji) napadeného rozsudku.
- 3 Marco Verile požádal dne 17. listopadu 2009 o převod nároků na důchod, které získal v Lucembursku před tím, než nastoupil do služebního poměru v Komisi, a útvary tohoto orgánu mu dne 5. května 2010 oznámily první návrh týkající se uznání let služby. Tento návrh stanovil počet let služby za předcházející služební období, které se mají brát v úvahu podle důchodového systému Evropské unie, na sedm let a devět měsíců. Kromě toho stanovil, že mu bude vyplacena částka představující přebytek kapitálu, která nemohla být převedena na roky služby.
- 4 M. Verile přijal výše uvedený návrh dne 7. září 2010, avšak dne 20. května 2011 mu byl oznámen druhý návrh, kterým byl zrušen a nahrazen první návrh. Počet let služby, které se mají brát v úvahu podle důchodového systému Unie, uvedený v tomto druhém návrhu, byl tentýž jako v prvním návrhu, avšak přebytek kapitálu určený k výplatě M. Verilemu byl snížen. Komise tuto změnu odůvodnila tím, že první návrh se zakládal na výpočtu provedeném podle obecných prováděcích ustanovení k článkům 11 a 12 přílohy VIII služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), přijatých rozhodnutím Komise C (2004) 1588 ze dne 28. dubna 2004, zveřejněným v *Informations administratives* č. 60-2004 ze dne 9. června 2004 (dále jen „DGE 2004“), a že nový výpočet byl nezbytný po přijetí rozhodnutí Komise C (2011) 1278 ze dne 3. března 2011 týkajícího se obecných prováděcích ustanovení k článkům 11 a 12 přílohy VIII služebního řádu, jež se týkají převodu nároků na důchod, zveřejněného v *Informations administratives* č. 17-2011 ze dne 28. března 2011 (dále jen „DGE 2011“).
- 5 M. Verile přijal druhý návrh, avšak následně podal stížnost, v níž žádal orgán oprávněný ke jmenování (dále jen „OOJ“) o zpětvzetí tohoto návrhu a o provedení převodu jeho nároků na důchod na základě DGE 2004. OOJ zamítl tuto stížnost rozhodnutím ze dne 19. srpna 2011.
- 6 Stejně jako M. Verile požádala i A. Gjergji dne 1. července 2009 o převod nároků na důchod, které získala v Belgii před svým nástupem do služebního poměru, a byl jí oznámen první návrh týkající se uznání let služby. Tento návrh stanovil počet let služby, které se mají brát v úvahu podle důchodového systému Unie, na pět let, pět měsíců a dva dny a kromě toho stanovil, že A. Gjergji bude vyplacena částka představující přebytek kapitálu, který bude převeden. A. Gjergji přijala tento první návrh dne 7. září 2010, avšak dne 19. května 2011 jí byl oznámen druhý návrh, kterým byl zrušen a nahrazen první návrh. Druhý návrh snížil počet let služby, které se mají brát v úvahu podle důchodového systému Unie, na čtyři roky, deset měsíců a sedmnáct dní a nestanovil již vyplacení přebytku kapitálu, který bude převeden.

- 7 Anduela Gjergji přijala tento druhý návrh, avšak následně proti němu podala stížnost. Tato stížnost obsahovala rovněž žádost zakládající se na čl. 90 odst. 1 služebního řádu o provedení převodu jejích nároků na důchod nabytých v Belgii na základě prvního návrhu. Stížnost i žádost byly zamítnuty rozhodnutím ze dne 22. srpna 2011.

Řízení v prvním stupni a napadený rozsudek

- 8 Dne 2. prosince 2011 podali M. Verille a A. Gjergji žalobu k Soudu pro veřejnou službu, zapsanou do rejstříku pod číslem F-130/11, v níž se domáhali zrušení druhých návrhů, které jim byly oznámeny Komisí, jakož i rozhodnutí, kterým byly zamítnuty stížnosti, které podali proti těmto návrhům.
- 9 Soud pro veřejnou službu nejprve konstatoval, že rozhodnutí o zamítnutí stížností nemají autonomní význam, a že v důsledku toho musí být žaloba považována za žalobu směřující pouze proti druhým návrhům (body 32 a 33 napadeného rozsudku), a poté zkoumal přípustnost žaloby zpochybňovanou Komisí a dospěl k závěru, že žaloba je přípustná. Body 37 až 55 napadeného rozsudku, které se zabývají touto otázkou, znějí následovně:

„37 Nejprve je třeba připomenout, že systém převodu nároků na důchod, jak je stanoven v čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, tím, že umožňuje koordinaci mezi vnitrostátními systémy a důchodovým systémem Unie, směřuje k usnadnění přechodu z vnitrostátních zaměstnání, veřejných nebo soukromých, a také mezinárodních, do správy Unie, a též k tomu, aby tak Unii zajistil nejlepší možnost výběru kvalifikovaného personálu již disponujícího odpovídajícími profesními zkušenostmi (usnesení Soudního dvora ze dne 9. července 2010, Ricci, C-286/09 a C-287/09, bod 28 a citovaná judikatura).

38 V tomto kontextu Soud prvního stupně Evropských společenství konkrétně dospěl k úvaze, že návrhy týkající se uznání let služby předané k souhlasu úředníkovi jsou ‚rozhodnutími‘, která mají dvojitý účinek: jednak zachování – v původním právním řádu – výše nároků dotčeného úředníka nabytých ve vnitrostátních důchodových systémech v jeho prospěch a jednak, s výhradou splnění určitých dodatečných podmínek, zajištění zohlednění těchto nároků v důchodovém systému Unie v unijním právním řádu (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 18. prosince 2008, *Belgie a Komise v. Genette*, T-90/07 P a T-99/07 P, bod 91 a citovaná judikatura).

39 Soud pro veřejnou službu již také rozhodl, že návrhy týkající se uznání let služby jsou jednostranné akty, které nevyžadují žádné jiné opatření ze strany příslušného orgánu a nepříznivě zasahují do právního postavení dotčeného úředníka. V opačném případě by takové akty nebyly jako takové napadnutelné v soudním řízení nebo by přinejmenším mohly být předmětem stížnosti a žaloby až v návaznosti na přijetí pozdějšího rozhodnutí s neurčitým datem a vydaného jiným orgánem než OOJ. Tato analýza by nerespektovala právo úředníků na účinnou soudní ochranu ani požadavky právní jistoty inherentní pravidlům o lhůtách stanovených ve služebním řádu (usnesení Soudu pro veřejnou službu ze dne 10. října 2007, *Pouzol v. Účetní dvůr*, F-17/07, body 52 a 53).

40 Konečně byl tento směr judikatury rovněž potvrzen rozsudkem Soudu pro veřejnou službu ze dne 11. prosince 2012, *Cocchi a Falcione v. Komise* (F-122/10, který je předmětem kasačního opravného prostředku, jenž je v současné době projednáván před Tribunálem Evropské unie, věc T-103/13 P, body 37 až 39), ve kterém Soud pro veřejnou službu rozhodl, že návrh týkající se uznání let služby je aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení dotčeného úředníka.

41 Z judikatury citované v bodech 38 až 40 tohoto rozsudku v konečném výsledku vyplývá, že návrh týkající se uznání let služby, který příslušné útvary Komise dávají úředníkovi ke schválení v rámci správního řízení probíhajícího v několika etapách, popsaného v bodě 35 tohoto rozsudku, je jednostranným aktem oddělitelným z procesního rámce, ve kterém byl vydán, přijatým podle

přesně stanovené pravomoci, *ex lege* náležící orgánu, neboť vyplývá přímo z individuálního práva, které čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu svěřuje výslovně úředníkům a zaměstnancům při jejich nástupu do služebního poměru v Unii.

- 42 Výkon této přesně stanovené pravomoci totiž zavazuje Komisi k vypracování návrhu týkajícího se uznání let služby, který bude založen na všech relevantních údajích, které je povinna získat od dotčených vnitrostátních a mezinárodních orgánů, a to právě v rámci úzké a loajální spolupráce mezi těmito orgány a jejich útvary. V důsledku toho pak takový návrh týkající se uznání let služby nemůže být považován za projev ‚prostého úmyslu‘ útvarů orgánu informovat dotčeného úředníka, než skutečně získají jeho souhlas, a následně inkasují kapitál, což umožní provést uznání let služby. Naopak, takový návrh představuje nezbytný závazek orgánu postupovat správně při skutečném výkonu práva na převod nároků na důchod úředníka, které tento úředník uplatnil podáním žádosti o převod. Převod aktuální výše kapitálu do důchodového systému Unie představuje výkon odlišné povinnosti příslušející vnitrostátním či mezinárodním orgánům, který je nezbytný pro doplnění všech postupů týkajících se převodu nároků na důchod do důchodového systému Unie.
- 43 Výkon přesně stanovené pravomoci za účelem provedení čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu proto zavazuje Komisi k tomu, aby postupovala s veškerou nezbytnou péčí, aby umožnila úředníkovi, který podal žádost podle čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, udělit souhlas s návrhem týkajícím se uznání let služby s plnou znalostí věci, co se týče jak nezbytných prvků výpočtu týkajícího se určení počtu let služby pro důchod stanovený podle služebního řádu, které mají být vzaty v úvahu, tak pravidel, která ‚ke dni žádosti o převod‘ upravují způsoby tohoto výpočtu, jak uvádí znění čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, když zmiňuje, že orgán, v němž úředník vykonává službu, ‚stanoví‘ ‚počet‘ započítatelných ‚let služby‘ s přihlédnutím k základnímu platu a věku úředníka a ke směnnému kurzu v den žádosti o převod prostřednictvím obecných prováděcích ustanovení.
- 44 Z výše uvedeného vyplývá, že návrh týkající se uznání let služby je aktem, který nepříznivě zasahuje do právního postavení úředníka, který podal žádost o převod svých nároků na důchod.
- 45 Tento závěr potvrzují i úvahy uvedené níže.
- 46 Zaprvé DGE 2011 potvrdila předchozí praxi, která byla vyjádřena v klauzulích obsažených v návrzích týkajících se uznání let služby, přičemž v článku 8 napříště výslovně stanoví, že souhlas, jež je úředník vyzván udělit ve věci návrhu týkajícího se uznání let služby, je ‚neodvolatelný‘, jakmile je daný. Neodvolatelný charakter jednou poskytnutého souhlasu úředníka je přitom odůvodněný pouze tehdy, pokud Komise úředníkovi předložila návrh, jehož obsah byl vypočítán a předložen s veškerou požadovanou péčí a kterým je Komise vázána v tom smyslu, že je povinna na tomto základě pokračovat v postupu pro převod v případě, že dotčená osoba vysloví souhlas.
- 47 Zadruhé návrh týkající se uznání let služby je v zásadě vyhotoven podle způsobu výpočtu, který je stejný jako ten, který je použit v okamžiku, kdy důchodový systém Unie obdrží celý kapitál, převedený s konečnou platností původními vnitrostátními nebo mezinárodními penzijními fondy.
- 48 To, co se může nanejvýš případně změnit mezi datem návrhu týkajícího se uznání let služby a datem přijetí definitivně převedeného kapitálu, je výše částky, o kterou se jedná, přičemž částka převoditelného kapitálu aktualizovaná ke dni žádosti o převod může být odlišná od částky kapitálu ke dni, kdy je skutečně převeden v závislosti na změně například směnného kurzu. I v tomto posledním případě, který se kromě toho může týkat jen převodů kapitálů vyjádřených v jiných měnách než v eurech, je způsob výpočtu použitý pro obě tyto hodnoty stejný.

- 49 Zatřetí tvrzení Komise, podle kterého pouze rozhodnutí o uznání let služby přijaté po získání převedeného kapitálu nepříznivě zasahuje do právního postavení dotčeného úředníka, je jasné v rozporu s cílem správního řízení týkajícího se převodu nároků na důchod. Toto řízení má právě za cíl umožnit dotčenému úředníkovi rozhodnout se s plnou znalostí věci a před tím, než je kapitál odpovídající úhrnu jeho příspěvků převeden s konečnou platností do důchodového systému Unie, zda je pro něj výhodnější kumulovat své předchozí nároky na důchod s těmi, které získá jako úředník Unie, nebo naopak ponechat své nároky ve vnitrostátním právním řádu (viz výše citovaný rozsudek Belgie a Komise v. Genette, bod 91). Tvrzení Komise by totiž zavazovalo dotčeného úředníka, aby napadl způsob, kterým útvary Komise vypočítaly počet započitatelných let služby, na které má nárok, až když by původní vnitrostátní nebo mezinárodní penzijní fondy převedly s konečnou platností kapitál na Komisi, což by v praxi zmařilo samotnou podstatu práva přiznaného úředníkovi v souladu s čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu zvolit převod svých nároků na důchod nebo je ponechat v původních vnitrostátních či mezinárodních penzijních fondech.
- 50 Konečně začtvrté není možné tvrdit, jak činí Komise, že návrhy týkající se uznání let služby jsou jen přípravné akty z toho důvodu, že čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu ukládá, aby byl počet let služby vypočten „na základě převedeného kapitálu“.
- 51 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že ze znění čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu vyplývá, že dotčený orgán „stanoví“ počet let služby nejprve „prostřednictvím obecných prováděcích ustanovení s přihlédnutím k základnímu platu a věku úředníka a ke směnnému kurzu v den žádosti o převod“, a že dále bere v úvahu počet takto stanovených let služby podle důchodového systému Unie „na základě převedeného kapitálu“.
- 52 Toto znění je potvrzeno zněním článku 7 DGE 2004 a článku 7 DGE 2011. Znění obou těchto článků totiž v odstavci 1 stanoví, že počet let služby, které se mají brát v úvahu, je určen „na základě převoditelné částky, která představuje nabytá práva [...], po odečtení částky představující zhodnocení kapitálu mezi datem registrace žádosti o převod a datem skutečného převodu“.
- 53 Odstavec 2 článku 7 DGE 2004, stejně jako DGE 2011, stanoví, že počet let služby, které se mají vzít v úvahu, „je pak určen [...] na základě převedené částky“, v souladu s matematickým vzorcem obsaženým v první odrážce stejného odstavce.
- 54 Z výše uvedených ustanovení tedy vyplývá, že návrhy týkající se uznání let služby jsou vypočteny na základě částky převoditelné ke dni registrace žádosti, jak je sdělena příslušnými vnitrostátními nebo mezinárodními orgány útvarům Komise, případně po provedení snížení o částku, která představuje zhodnocení kapitálu mezi datem registrace žádosti a datem skutečného převodu, přičemž tento peněžní rozdíl nesmí nést důchodový systém Unie.
- 55 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že druhé návrhy týkající se uznání let služby jsou akty, které nepříznivě zasahují do právního postavení a že návrhová žádání směřující ke zrušení jsou proto přípustná.“
- 10 Soud pro veřejnou službu následně zkoumal společně první a druhý žalobní důvod, kterými podle Soudu pro veřejnou službu (bod 72 napadeného rozsudku), žalobci v podstatě vznesli námitku protiprávnosti článku 9 DGE 2011 v rozsahu, v němž stanoví zpětné použití DGE 2011 na takové žádosti o převod nároků na důchod, jako jsou žádosti M. Verileho a A. Gjergji podané po 1. lednu 2009.
- 11 Soud pro veřejnou službu dospěl k závěru, že výše uvedená námitka protiprávnosti je opodstatněná (bod 108 napadeného rozsudku), a že v důsledku toho první návrhy předložené M. Verilemu a A. Gjergji nebyly v tomto ohledu stiženy protiprávností a nemohly být předmětem zpětvzetí, jelikož

na žádosti o převod nároků na důchod podané M. Verilem a A. Gjergji byly použitelné DGE 2004 (body 109 a 110 napadeného rozsudku). Soud pro veřejnou službu tedy zrušil „rozhodnutí“ Komise ze dne 19. května 2011, určené A. Gjergji, a ze dne 20. května 2011, určené M. Verilemu.

Řízení před Tribunálem a návrhová žádání účastníků řízení

- 12 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 17. února 2014 podala Komise tento kasační opravný prostředek. Dne 5. května 2014 předložili M. Verile et A. Gjergji kasační odpověď.
- 13 Písemná část řízení byla ukončena dne 8. září 2014.
- 14 Dopisem ze dne 16. září 2014 předložili M. Verile a A. Gjergji v souladu s článkem 146 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 odůvodněnou žádost, aby byli vyslechnuti v rámci ústní části řízení.
- 15 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (kasační senát) o zahájení ústní části řízení. Usnesením ze dne 13. dubna 2015 nařídil předseda kasačního senátu po vyslechnutí účastníků řízení spojení projednávané věci a věcí T-103/13 P, Komise v. Cocchi a Falcione, a T-131/14 P, Teughels v. Komise, pro účely ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.
- 16 V rámci organizačních procesních opatření stanovených v člancích 64 a 144 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 vyzval Tribunál Komisi, aby odpověděla na některé otázky a předložila určité dokumenty. Těmto žádostem bylo vyhověno ve stanovených lhůtách.
- 17 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 6. května 2015.
- 18 Usnesením ze dne 8. června 2015 Tribunál (kasační senát) nařídil znovuotevření ústní části řízení. V rámci organizačního opatření ústní části řízení vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili k případnému oddělení projednávané věci od věcí T-103/13 P a T-131/14 P pro účely rozsudku.
- 19 Po vyslechnutí účastníků řízení byla projednávaná věc oddělena od věcí T-103/13 P a T-131/14 P rozhodnutím ze dne 7. července 2015. Rozhodnutím z téhož dne Tribunál opětovně uzavřel ústní část řízení.
- 20 Komise navrhuje, aby Tribunál:
  - zrušil napadený rozsudek;
  - rozhodl, že každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady související s řízením o kasačním opravném prostředku;
  - uložil M. Verilemu a A. Gjergji náhradu nákladů řízení před Soudem pro veřejnou službu.
- 21 M. Verile a A. Gjergji navrhují, aby Tribunál:
  - zamítl kasační opravný prostředek;
  - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 22 Na podporu svého kasačního opravného prostředku Komise uplatňuje čtyři důvody. První důvod vychází z „nerespektování pojmu ‚akt nepříznivě zasahující do právního postavení‘ “ a vytýká v podstatě Soudu pro veřejnou službu nesprávné právní posouzení v rozsahu, v němž konstatoval přípustnost žaloby podané M. Verilem a A. Gjergji. Druhý důvod vychází z toho, že Soud pro veřejnou službu založil napadený rozsudek na důvodu uplatněném bez návrhu, který nebyl předmětem kontradiktorní diskuze. Třetí důvod vychází z nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu a ustanovení týkajících se převodu nároků na důchod nabytých úředníkem před jeho vstupem do služebního poměru. Konečně čtvrtý důvod vychází z nesprávného právního posouzení v rozsahu, v němž Soud pro veřejnou službu dospěl k závěru, že práva M. Verileho a A. Gjergji byla již „zcela vytvořena“ v okamžiku vstupu DGE 2011 v platnost.
- 23 Nejprve je nutno zkoumat první důvod kasačního opravného prostředku.
- 24 Komise v podstatě tvrdí, že Soud pro veřejnou službu měl na základě nesprávného právního posouzení za to, že návrh týkající se uznání let služby zasláný orgánem jeho úředníku či zaměstnanci v rámci použití čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu představuje akt nepříznivě zasahující do právního postavení. Podle Komise takový návrh představuje mezitímní opatření, jehož účelem je připravit rozhodnutí o převodu nároků nabytých dotčenou osobou v rámci jiného systému do důchodového systému Unie. Z toho vyplývá, že akt týkající se zpětvzetí takového návrhu již není aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení a nemůže být předmětem návrhu na zrušení. Na podporu svého tvrzení Komise uvádí několik argumentů k vyvrácení různých úvah Soudu pro veřejnou službu.
- 25 M. Verile a A. Gjergji tuto argumentaci zpochybňují. Tvrdí, že návrh týkající se uznání let služby je aktem nepříznivě zasahujícím do jejich právního postavení, jelikož má povahu „návrhu“ podle vnitrostátního práva, který se od okamžiku, kdy je slučitelný s použitelným právem, stává neodvolatelným. Podle M. Verileho a A. Gjergji představuje takový návrh „povinnost vyplývající z provádění práva, které úředníku přiznává služební řád“.
- 26 Dodávají, že návrh mění právní postavení dotčeného úředníka, neboť je základem, z něhož se vychází při stanovení všech parametrů výpočtu umožňujícího získat aktuální výši kapitálu a odpovídající počet let služby. Konečně tvrdí, že pokud by bylo přijato tvrzení Komise, byl by dotčený úředník zbaven práva na účinnou právní ochranu.
- 27 Je nutno připomenout, že podle čl. 91 odst. 1 služebního řádu má Soudní dvůr Evropské unie pravomoc rozhodovat ve všech sporech, jež vyvstaly mezi Uníí a některou z osob uvedených ve služebním řádu a jež se týkají zákonnosti aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení dotčené osoby.
- 28 Jak vyplývá z ustálené judikatury, za akty, které nepříznivě zasahují do právního postavení, mohou být považovány pouze akty s právně závaznými účinky, které bezprostředně a okamžitě ovlivňují právní situaci dotčených osob tím, že podstatným způsobem mění jejich právní postavení (viz rozsudky ze dne 21. ledna 1987, *Stroghili v. Účetní dvůr*, 204/85, Recueil, EU:C:1987:21, bod 6 a citovaná judikatura, a ze dne 15. června 1994, *Pérez Jiménez v. Komise*, T-6/93, Recueil FP, EU:T:1994:63, bod 34 a citovaná judikatura).
- 29 Je tudíž nutno zkoumat, zda návrh týkající se uznání let služby, oznámený úředníku nebo zaměstnanci jeho orgánem po předložení žádosti úředníka podle čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu o převod jeho nároků na důchod nabytých v rámci jiného systému do důchodového systému Unie, představuje akt nepříznivě zasahující do právního postavení ve smyslu čl. 91 odst. 1 služebního řádu.

- 30 V projednávaném případě je nutno uvést, že Soud pro veřejnou službu sice v bodě 40 napadeného rozsudku připomenul, že již rozhodl, že návrh týkající se uznání let služby je aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení dotčeného úředníka, avšak neuvedl, jaké závazné právní účinky zasáhly po oznámení návrhu do právního postavení dotčené osoby.
- 31 Jediná zmínka se v tomto ohledu nachází v bodě 42 třetí věty napadeného rozsudku, kde Soud pro veřejnou službu potvrzuje, že návrh týkající se uznání let služby „představuje nezbytný závazek orgánu postupovat správně při skutečném výkonu práva na převod nároků na důchod úředníka, které tento úředník uplatnil podáním žádosti o převod“.
- 32 Dále je nutno zkoumat rovněž s přihlédnutím k úvahám Soudu pro veřejnou službu připomenutým v bodě 31 výše, zda má návrh týkající se uznání let služby závazné právní účinky, které bezprostředně a okamžitě ovlivňují právní situaci svého příjemce, a v případě kladné odpovědi určit tyto účinky.
- 33 Podle čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu:
- „Úředník, který nastoupí do služebního poměru v [Unii] po:
- odchodu ze služby ve státní správě nebo ve vnitrostátní či mezinárodní organizaci,
  - výkonu zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti,
- může v období mezi svým jmenováním a dobou vzniku nároku na vyplácení starobního důchodu ve smyslu článku 77 služebního řádu uhradit Unii kapitálovou hodnotu nároků na důchod vzniklých na základě takové služby nebo činnosti, jejíž výše je aktualizována ke dni skutečného převodu.
- V takovém případě stanoví orgán oprávněný ke jmenování v rámci příslušného orgánu, v němž úředník vykonává službu, s přihlédnutím k základnímu platu a věku úředníka a ke směnnému kurzu v den žádosti o převod, prostřednictvím obecných prováděcích ustanovení počet let služby započítatelných pro důchod, které mu jsou započteny v rámci důchodového systému Unie za předcházející služební období na základě kapitálu převedeného, po odečtení částky představující kapitálové zhodnocení, mezi dnem žádosti o převod a skutečným dnem převodu.
- Úředníci mohou využít této možnosti pro každý členský stát a dotčený penzijní fond pouze jednou.“
- 34 Je nutno poznamenat, že spojení „prostřednictvím obecných prováděcích ustanovení“ uvedené v druhém pododstavci tohoto ustanovení nemůže být samozřejmě chápáno v tom smyslu, že určení počtu let služby uznaných dotčené osobě po převodu jejich nároků na důchod, nabytých v jiném systému, do důchodového systému Unie je provedeno přímo obecnými prováděcími ustanoveními, která může přijmout každý orgán. Jak je uvedeno i v jejich názvu, obecná prováděcí ustanovení představují akt s obecnou působností přijatý na základě článků 11 a 12 přílohy VIII služebního řádu.
- 35 Článek 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu tak musí být chápán v tom smyslu, že každý orgán stanoví prostřednictvím obecných prováděcích ustanovení metodu výpočtu počtu let služby, který je nutno zohlednit v důchodovém systému Unie po převodu kapitálové hodnoty představující nároky nabyté úředníkem v rámci jiného důchodového systému. Tato metoda musí vycházet z parametrů uvedených v čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, tj. základní plat každého úředníka, jeho věk a směnný kurz ke dni žádosti o převod.
- 36 Počet let služby, který je nutno konkrétně zohlednit u každého úředníka, jehož nároky na důchod ve formě kapitálové hodnoty nabyté v jiném systému byly předmětem převodu do důchodového systému Unie, je stanoven individuálním aktem, který uplatňuje metodu stanovenou v obecných prováděcích ustanoveních na konkrétní případ tohoto úředníka.

- 37 Je rovněž nutno připomenout, že Tribunál ve svém usnesení ze dne 14. prosince 1993, *Calvo Alonso-Cortés v. Komise* (T-29/93, Recueil, EU:T:1993:115, bod 46), uvedl, že z čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu vyplývá, že samotný orgán Unie může provádět převod nároků na důchod nabytých úředníkem v jeho zemi a uznat a stanovit počet let služby, které se mají brát v úvahu podle jeho systému na základě předcházejícího služebního období, až když dotčený členský stát určí způsoby převodu.
- 38 Jak totiž Soud pro veřejnou službu sám uznal v bodě 42 napadeného rozsudku, převod kapitálové hodnoty představující nároky na důchod nabyté v jiném systému je „nezbytný pro doplnění všech postupů týkajících se převodu nároků na důchod do důchodového systému Unie“.
- 39 Z těchto úvah na jedné straně vyplývá, že orgán, pod nějž spadá dotčená osoba, jí může uznat počet odsloužených let započítatelných pro důchod, která je nutno vzít v úvahu v důchodovém systému Unie, až po převodu kapitálové hodnoty představující jeho nároky na důchod nabyté v jiném systému.
- 40 Na druhé straně z toho vyplývá, že taková léta služby mohou být dotčené osobě uznána pouze tehdy a v rozsahu, v němž z uplatnění metody výpočtu stanovené v obecných prováděcích ustanoveních přijatých dotčeným orgánem vyplývá, že skutečně odpovídají kapitálové hodnotě převedené do důchodového systému Unie po odečtení částky odpovídající revalorizaci této kapitálové hodnoty v období mezi dnem žádosti o převod a skutečným dnem převodu podle čl. 11 odst. 2 posledního pododstavce přílohy VIII služebního řádu.
- 41 Jinými slovy, dotčené osobě nemohou být uznána léta služby, pokud neodpovídají kapitálové hodnotě skutečně převedené do důchodového systému Unie.
- 42 Z předchozích úvah rovněž konkrétně vyplývá, že jestliže orgán Unie na základě čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu a obecných ustanovení přijatých k jeho provedení stanoví konkrétní počet let služby, které je třeba dotčené osobě uznat v důchodovém systému Unie po převodu kapitálové hodnoty představující její nároky na důchod nabyté v jiném režimu, vykonává vázanou pravomoc, a nemá tudíž prostor pro uvážení.
- 43 Dále je nutno analyzovat postup, který je nutno dodržet v případě žádosti o převod nároků na důchod nabytých v jiném systému do důchodového systému Unie, tak jak tento postup vyplývá z použitelných ustanovení a z vysvětlení poskytnutých Komisí týkajících se její praxe.
- 44 Je nutno konstatovat, že oznámení návrhu týkajícího se uznání let služby není v čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu výslovně upraveno. Toto ustanovení počítá pouze se žádostí dotčené osoby, jež vede k tomu, že Unii bude poukázána kapitálová hodnota představující nároky na důchod nabyté na základě předchozí činnosti dotčené osoby a na základě této platby bude stanoven počet let služby zohledňovaných u dotčené osoby v důchodovém systému Unie podle pravidel stanovených v tomtéž ustanovení.
- 45 Vzhledem k tomu, že body 42 a 43 napadeného rozsudku musí být chápány v tom smyslu, že čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu svěřuje Komisi „pravomoc“ oznámit návrh týkající se uznání počtu odsloužených let započítatelných pro důchod úředníka, který podal žádost o převod nároků na důchod, které nabyl v jiném systému, je třeba poznamenat, že z čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu ani z žádného jiného ustanovení či jakékoli zásady nevyplývá, že orgán, u kterého dotčená osoba podala svou žádost o převod svých nároků na důchod, musí tomto úředníkovi předložit návrh uvádějící výsledek vyjádřený jako dodatečná léta služby, která by vygenerovala případný převod.

- 46 Povinnost oznámit návrh pro účely převodu nároků na důchod nabytých dříve navíc nevyplývá z DGE 2004 ani z DGE 2011. Žádný z obou těchto textů obsažených ve spisu vedeném v prvním stupni a předaném Tribunálu podle čl. 137 odst. 2 jednacího řádu ze dne 2. května 1991, nestanoví oznámení návrhu týkajícího se uznání let služby úředníku či zaměstnanci, kteří žádali o převod svých dříve nabytých nároků na důchod.
- 47 Praxe spočívající v oznámení takového návrhu dotčené osobě tak byla pravděpodobně zavedena Komisí a případně jinými orgány Unie dobrovolně. Je zjevné, že cílem této praxe je poskytnout úředníku nebo zaměstnanci, kteří projeví svůj zájem o případný převod svých nároků nabytých v rámci jiného systému na základě jejich činnosti před nástupem do služebního poměru do důchodového systému Unie nezbytné informace, které mu umožní přijmout informovaně rozhodnutí o provedení či neprovedení tohoto převodu.
- 48 V tomto ohledu vyplývá z vysvětlení Komise shrnutých v bodě 35 napadeného rozsudku a zopakovaných v jejím písemném vyjádření před Tribunálem, že postup převodu nároků na důchod do systému Unie zahrnuje v praxi pět fází: zaprvé podá dotčená osoba v tomto smyslu žádost; zadruhé příslušný útvar Komise obdrží od dotčeného externího penzijního fondu oznámení o částce kapitálové hodnoty, která může být převedena, a na základě této informace oznámí dotčené osobě návrh; zatřetí dotčená osoba odmítne nebo přijme návrh týkající se uznání let služby; začtvrté v případě přijetí návrhu Komise požádá a obdrží převod dotčené kapitálové hodnoty v Unii; konečně zapáté přijme rozhodnutí stanovící nároky dotčené osoby. Podle Komise představuje pouze toto poslední rozhodnutí akt nepříznivě zasahující do právního postavení.
- 49 Z toho vyplývá, že v praxi Komise přidala ke třem fázím postupu pro převod stanoveným v čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu (žádost dotčené osoby; převod kapitálové hodnoty; stanovení počtu zohledňovaných let služby) další dvě fáze (návrh týkající se uznání let služby; přijetí dotčenou osobou, která tak vyjádří svůj souhlas s převodem). Poskytuje tak dotčené osobě možnost získat ve formě „návrhu“ co nejpřesnější informaci o rozsahu práv, která jí budou přiznána v případě převodu jejích nároků nabytých v rámci jiného systému do důchodového systému Unie. Umožňuje jí rovněž po obdržení této informace ukončit řízení zahájené na základě jejího původního návrhu, aniž z toho pro ni vyplývají jakékoli důsledky. K tomuto převodu totiž dojde jen tehdy, jestliže po přijetí návrhu potvrdí svou vůli provést převod svých nároků na důchod nabytých v jiném systému.
- 50 Je nutno konstatovat, že právní situace dotčené osoby se po oznámení návrhu týkajícího se uznání let služby nezměnila. Jak již bylo uvedeno v bodech 39 až 41 výše, dotčené osobě totiž nemohou být uznána léta služby, dokud kapitálová hodnota představující její nároky na důchod nabyté v jiném systému nebyla převedena do důchodového systému Unie. K tomuto převodu však v okamžiku oznámení návrhu dotčené osobě ještě nedošlo. Komise požádá o převod kapitálové hodnoty představující nároky na důchod nabyté dotčenou osobou u dotčeného externího penzijního fondu do důchodového systému Unie pouze tehdy, jestliže dotčená osoba, která obdržela návrh, vyslovila svůj souhlas s pokračováním postupu převodu.
- 51 Kvalifikace návrhu Komise jako „závazek“, jak učinil Soud pro veřejnou službu v bodě 42 napadeného rozsudku, nemůže vést k odlišnému závěru. Podle Soudu pro veřejnou službu představuje návrh týkající se uznání let služby „nezbytný závazek orgánu postupovat správně při skutečném výkonu práva na převod nároků na důchod úředníka, které tento úředník uplatnil podáním žádosti o převod“.
- 52 Jak však správně uvádí Komise, povinnost dotčeného orgánu postupovat správně při výkonu práva na převod nároků na důchod, stanoveného v čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, vyplývá přímo z textu posledně uvedeného ustanovení. I kdyby návrh týkající se uznání let služby musel být vykládán jako „závazek“ ve smyslu uvedeném Soudem pro veřejnou službu, zavazoval by dotčený orgán pouze ke správnému použití čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu a obecných prováděcích ustanovení na

situaci dotčené osoby. Tato povinnost dotčeného orgánu však vyplývá přímo z dotyčných ustanovení, a to i při neexistenci výslovného závazku. Z takového závazku by tudíž nevyplývala ani nová povinnost dotčeného orgánu, a v důsledku toho ani změna právní situace dotčené osoby.

- 53 Nelze připustit ani to, že by návrh týkající se uznání let služby měnil právní postavení dotčené osoby tím, že by ve prospěch posledně uvedené zahrnul právo uznat v důchodovém systému Unie počet let služby uvedený v tomto návrhu, pokud tato osoba vysloví svůj souhlas s převodem nároků na důchod nabytých v jiném systému do tohoto systému. Takové právo by s sebou neslo odpovídající povinnost orgánu, který vypracoval návrh, automaticky uznat dotčené osobě počet let služby uvedený v návrhu, jakmile dojde k převodu.
- 54 Taková kvalifikace návrhu týkajícího se uznání let služby a právních účinků z toho vyplývajících není navíc v souladu se zněním čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu.
- 55 Toto ustanovení nejprve odkazuje na „možnost“ úředníka, který se nachází v některé ze situací zde uvedených, „uhradit Unii kapitálovou hodnotu nároků na důchod vzniklých“ na základě jeho dřívější činnosti. Dále uvádí, že „[v] takovém případě stanoví orgán [...] v němž úředník vykonává službu [...], počet let služby započitatelných pro důchod, které mu jsou započteny v rámci důchodového systému Unie za předcházející služební období na základě [převedeného kapitálu]“.
- 56 Z toho vyplývá, že podle čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu skutečné určení počtu let služby uznaných úředníkovi, který požádal o převod svých nároků na důchod nabytých dříve v jiném systému do důchodového systému Unie, nezbytně následuje po konkrétní realizaci převodu „na základě převedeného kapitálu“. Nelze tedy dospět k závěru, že takové určení může být provedeno návrhem na stanovení započitatelných let služby, který je ze své povahy oznámen před tímto převodem.
- 57 Judikatura uvedená v bodě 37 výše a úvahy uvedené v bodech 38 až 42 výše potvrzují tento závěr.
- 58 Počet let služby, který je nutno uznat, totiž vyplývá z uplatnění metody převodu kapitálové hodnoty představující předchozí práva na léta služby, stanovené obecnými prováděcími ustanoveními přijatými dotčeným orgánem v souladu s čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu.
- 59 Bylo-li by třeba učinit závěr, že Komise je povinna ve všech případech uznávat úředníkovi počet odsloužených let započitatelných pro důchod uvedený v návrhu, mohlo by to v určitých případech vést k uznání počtu let služby, který se liší od počtu vyplývajících ze správného uplatnění metody stanovené v relevantních obecných prováděcích ustanoveních. Důvody vysvětlující rozdíl mezi počtem let služby uvedeným v návrhu a počtem vyplývajícím z uplatnění výše uvedené metody plynoucí z rozdílu mezi kapitálovou hodnotou představující taková práva nabytá dotčenou osobou v jiném důchodovém systému, jak byla Komisi oznámena odpovědnými osobami tohoto systému a zohledněná pro přípravu návrhu, a hodnotou (po odečtení případné revalorizace v období ode dne žádosti o převod do dne skutečného převodu) skutečně převedeného kapitálu, nebo z nesprávného použití metody výpočtu let služby při přípravě návrhu, jsou bezvýznamné. Důležité je, že podle čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu a v souladu s úvahami uvedenými v bodech 38 až 42 výše Komise nemůže přiznat dotčené osobě jiný počet let služby než ten, který odpovídá kapitálové hodnotě skutečně převedené do důchodového systému Unie na základě uplatnění metody převodu stanovené v obecných prováděcích ustanoveních.
- 60 Úvahy Soudu pro veřejnou službu vyjádřené v bodech 47, 48 a 50 až 54 napadeného rozsudku nemohou vést k odlišnému závěru. Soud pro veřejnou službu v podstatě vychází z premisy, že kapitálová hodnota zohledněná pro přípravu návrhu je tatáž jako hodnota, jež musí být zohledněna při převodu, neboť podle čl. 11 odst. 2 druhého pododstavce poslední věty přílohy VIII služebního řádu není při určení počtu let služby, které je dotčené osobě třeba přiznat v důchodovém systému Unie, zohledněna „[částka] představující kapitálové zhodnocení, mezi dnem žádosti o převod a skutečným dnem převodu“.

- 61 Bez ohledu na skutečnost, že Soud pro veřejnou službu nezohlednil možnost omylů, ať již odpovědných osob v rámci důchodového systému, jehož členem byla dotčená osoba dříve, nebo omylu samotné Komise, který by se mohl dotknout obsahu návrhu oznámeného dotčené osobě, však postačí uvést, že dotčené úvahy v konečném důsledku nemění nic na skutečnosti, že podle znění čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu ke stanovení let služby uznaných dotčené osobě z titulu jejích nároků na důchod nabytých v jiném systému může dojít pouze, došlo-li k převodu kapitálové hodnoty představující tato práva do důchodového systému Unie.
- 62 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že takový návrh týkající se uznání let služby, jako jsou návrhy, proti nimž směřuje žaloba M. Verileho a A. Gjergji podaná k Soudu pro veřejnou službu, nemá právně závazné účinky, které bezprostředně a okamžitě ovlivňují právní situaci jeho příjemce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení. Nepředstavuje tudíž akt nepříznivě zasahující do právního postavení ve smyslu čl. 91 odst. 1 služebního řádu.
- 63 Tento závěr není zpochybněn jinými úvahami v napadeném rozsudku.
- 64 Zaprvé se Soud pro veřejnou službu v bodě 38 napadeného rozsudku opíral o skutečnost, že Tribunál ve svém rozsudku ze dne 18. prosince 2008, *Belgie a Komise v. Genette* (T-90/07 P a T-99/07 P, Sb. rozh., EU:T:2008:605, bod 91) kvalifikoval jako „rozhodnutí“ dva návrhy týkající se uznání let služby, které byly v této věci Komisí oznámeny dotčenému úředníkovi.
- 65 Je nicméně třeba uvést, že Tribunál v rozsudku *Belgie a Komise v. Genette*, bod 64 výše (EU:T:2008:605), ani v jiném rozsudku neanalyzoval otázku povahy návrhu týkajícího se uznání let služby jakožto aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení ve smyslu čl. 91 odst. 1 služebního řádu a že se nevyslovil k otázce, zda takový návrh vyvolává vůči svému příjemci závazné právní účinky, ani tyto účinky neupřesnil.
- 66 Navíc je nutno připomenout, že ve věci, ve které byl vydán rozsudek *Belgie a Komise v. Genette*, bod 64 výše (EU:T:2008:605), přijal dotčený úředník na rozdíl od projednávaného případu návrhy týkající se uznání let služby, které mu byly zaslány, a jeho nároky na důchod získané v rámci belgického důchodového systému před vstupem do služebního poměru u Komise již byly předmětem převodu do důchodového systému Unie před podáním jeho žaloby (rozsudek *Belgie a Komise v. Genette*, bod 64 výše, EU:T:2008:605, bod 12).
- 67 Jeho žaloba se ostatně netýkala legality rozhodnutí týkajícího se uznání let služby v rámci důchodového systému Unie, přijatého po tomto převodu. Akty Komise, proti kterým směřovala žaloba v této věci, zamítly žádost dotčené osoby podanou po uskutečnění převodu, kterou se tato osoba domáhala povolení vzít zpět svou předchozí žádost o převod svých nároků na důchod podanou za účinnosti belgického, mezitím zrušeného zákona, a podat novou žádost, aby mohla využít nový belgický zákon, který považovala pro sebe za výhodnější (rozsudek *Belgie a Komise v. Genette*, bod 64 výše, EU:T:2008:605, body 12 a 92).
- 68 Tribunál měl za to, že žádost zamítnutá napadenými akty byla založena na zpochybnění použití relevantních belgických předpisů příslušnými belgickými orgány. Vzhledem k tomu, že Komise neměla pravomoc rozhodnout o takovém zpochybnění, dospěl Tribunál k závěru, že akty napadené v této věci nezasáhly nepříznivě do právního postavení dotčené osoby, a po zrušení rozsudku Soudu pro veřejnou službu odmítl žalobu jako nepřijatelnou (rozsudek *Belgie a Komise v. Genette*, bod 64 výše, EU:T:2008:605, body 79 a 93 až 108).
- 69 Rozsudek *Belgie a Komise v. Genette*, bod 64 výše (EU:T:2008:605), se tudíž týkal odlišné otázky, která byla nastolena až po převodu nároků na důchod nabytých dotčenou osobu v Belgii do důchodového systému Unie. V okamžiku podání žaloby v uvedené věci totiž skutečně došlo k tomuto převodu a jeho legalita ani existence či neexistence povahy aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení u aktů přijatých za účelem jeho provedení nebyly v této věci dotčeny.

- 70 Z toho vyplývá, že z rozsudku Belgie a Komise v. Genette, bod 64 výše (EU:T:2008:605), nelze vyvozovat užitečné informace, pokud jde o otázky položené v projednávaném případě.
- 71 Zadruhé k odůvodnění svého závěru, podle kterého návrh týkající se uznání let služby představuje akt nepříznivě zasahující do právního postavení, odkázal Soud pro veřejnou službu na právo úředníků na účinnou soudní ochranu, na požadavky právní jistoty „vlastní pravidlům o lhůtách stanovených ve služebním řádu“ (bod 39 napadeného rozsudku), na „cíl správního řízení týkajícího se převodu nároků na důchod“, jakož i na „samotnou podstatu práva přiznaného úředníkovi v souladu s čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu zvolit převod svých nároků na důchod nebo je ponechat v původních vnitrostátních či mezinárodních penzijních fondech“, které by bylo „zmař[eno]“, pokud by dotčený úředník byl povinen napadnout „způsob, kterým útvary Komise vypočítaly počet započítatelných let služby, na které má nárok“, pouze po uskutečnění převodu jeho nároků na důchod nabytých dříve (bod 49 napadeného rozsudku).
- 72 Zaprvé, pokud jde o práva na účinnou soudní ochranu, je nutno připomenout, že podle čl. 47 prvního pododstavce Listiny základních práv Evropské unie každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených ve druhém a třetím podstavci téhož článku právo na účinné prostředky nápravy před soudem.
- 73 Vzhledem k tomu, že návrh týkající se uznání let služby nemá právně závazné účinky, které bezprostředně a okamžitě ovlivňují právní situaci jeho příjemce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení, neporušuje tento návrh jeho práva, takže pokud jde o takový akt, nelze v projednávaném případě hovořit o porušení práva na účinnou soudní ochranu, jak bylo uvedeno výše.
- 74 Každopádně rozhodnutím, které může nepříznivě zasáhnout do práv dotčené osoby, je rozhodnutí, které je přijato po uskutečnění převodu kapitálové hodnoty představující nároky na důchod nabyté touto osobou před jejím nástupem do služebního poměru. Toto rozhodnutí představuje akt nepříznivě zasahující do právního postavení a může být předmětem žaloby na zrušení podle čl. 91 odst. 1 služebního řádu, takže právo dotčené osoby na účinnou soudní ochranu je plně respektováno.
- 75 Zadruhé je nutno konstatovat, že Soud pro veřejnou službu nevysvětlil, v čem byly porušeny požadavky právní jistoty „vlastní pravidlům o lhůtách stanovených ve služebním řádu“ za předpokladu, že návrh týkající se uznání let služby není aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení svého příjemce.
- 76 Zatřetí, pokud jde o cíl „správního řízení týkajícího se převodu nároků na důchod“ a „podstatu“ práva přiznaného každému úředníkovi v souladu s čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, uvedené v bodě 49 napadeného rozsudku, je nutno nejprve uvést, že v bodě 91 rozsudku Belgie a Komise v. Genette, bod 64 výše (EU:T:2008:605), citovaném v témže bodě napadeného rozsudku, se Tribunál omezil v podstatě na konstatování, že žádost o převod nároků na důchod na základě čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu vede k přijetí rozhodnutí jak orgánů spravujících důchodový systém, jehož členem byla dotčená osoba před svým nástupem do služebního poměru, tak orgánu Unie, pod který spadá. Důsledky, které Soud pro veřejnou službu pravděpodobně dovodil z bodu 91 rozsudku Belgie a Komise v. Genette, bod 64 výše (EU:T:2008:605), z tohoto rozsudku nikterak nevyplývají.
- 77 Dále je pravda, že podle judikatury uvedené v bodě 37 napadeného rozsudku systém převodu nároků na důchod, jak je stanoven v čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, tím, že umožňuje koordinaci mezi vnitrostátními systémy a důchodovým systémem Unie, směřuje k usnadnění přechodu z vnitrostátních zaměstnání, veřejných nebo soukromých, do správy Unie a též k tomu, aby Unii zajistil lepší možnost výběru kvalifikovaného personálu s odpovídající profesní zkušeností (viz usnesení ze dne 9. července 2010, Ricci a Pisaneschi, C-286/09 a C-287/09, EU:C:2010:420, bod 28 a citovaná judikatura).

- 78 Účelem tohoto ustanovení je tak dosáhnout toho, aby práva nabytá úředníky Unie v členském státě bez ohledu na jejich případně omezený nebo podmíněný či budoucí charakter nebo na to, že neumožňují okamžité vyplácení důchodu, mohly být ve prospěch dotčeného úředníka zachovány a být zohledněny v důchodovém systému, v němž bude pojištěn na konci svého pracovního života, v projednávaném případě v důchodovém systému Unie. Z těchto úvah vyplývá, že cílem „možnosti“ zmíněné v čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu je přiznat úředníkům Unie právo, jehož výkon závisí pouze na jejich volbě (rozsudky ze dne 20. října 1981, Komise v. Belgie, 137/80, Recueil, EU:C:1981:237, body 12 a 13, a Belgie a Komise v. Genette, bod 64 výše, EU:T:2008:605, body 89 a 90).
- 79 Z této judikatury nicméně nevyplývá, že čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu rovněž vyžaduje, aby byla dotčené osobě předtím, než se rozhodne, zda využije práva na převod svých nároků na důchod nabytých v jiném systému do důchodového systému Unie, zajištěna možnost znát s konečnou platností počet odsloužených let započítatelných pro důchod, které jí budou po takovém převodu uznány. Toto ustanovení ani nevyžaduje, aby byl případný spor mezi dotčenou osobou a jejím orgánem o výklad a použití relevantních ustanovení rozhodnut soudem Unie ještě před tím, než se dotčená osoba rozhodne, zda chce převést do důchodového systému Unie své nároky na důchod nabyté v jiném systému, či nikoli.
- 80 Možnost, že se soud Unie vysloví k předpokládaným účinkům hypotetického převodu nároků nabytých v rámci jiného systému do důchodového systému Unie úředníkem, který dosud nedal souhlas k takovému převodu, by zajisté mohla pro dotyčného úředníka představovat významný zájem.
- 81 Je nicméně nutno připomenout, že článek 270 SFEU nesvěřuje unijnímu soudu pravomoc vydávat poradní stanoviska, ale pouze pravomoc rozhodovat všechny spory mezi Unií a jejími zaměstnanci v mezích a za podmínek stanovených ve služebním řádu.
- 82 Avšak právě služební řád v čl. 91 odst. 1 stanoví, že taková žaloba na zrušení, jako je žaloba podaná v projednávaném případě M. Verilem a A. Gjergji, může směřovat pouze proti aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení. Pokud akt, proti kterému směřuje žaloba, nezasahuje nepříznivě do právního postavení žalobce, je žaloba nepřipustná. Případný zájem žalobce rozhodnout o meritu otázky vznesené v rámci žaloby je v tomto ohledu irelevantní.
- 83 Kromě toho je nutno uvést, že pro dotčenou osobu je nemožné znát veškeré relevantní parametry v okamžiku, kdy se rozhoduje, zda využije či nevyužije svého práva na převod nároků na důchod, které získala v jiném systému, do důchodového systému Unie. Tato osoba totiž nemůže s jistotou znát budoucí vývoj důchodového systému Unie ani systému, jehož účastníkem byla dříve. Musí nezbytně provést svou volbu částečně na základě předpokladů a prognóz, které se mohou jako celek nebo zčásti ukázat jako neúplné, nepřesné, nebo které nejsou konečné.
- 84 Zatřetí nemůže argument, který Soud pro veřejnou službu vyvozuje z čl. 8 odst. 5 DGE 2011 (bod 46 napadeného rozsudku), vést k odlišnému závěru.
- 85 Toto ustanovení stanoví:
„Podepsaná rozhodnutí, jimiž zaměstnanec dává příkaz k úhradě kapitálu odpovídajícího jeho nárokům na důchod ve prospěch [Unie], jsou ze své podstaty neodvolatelná.“
- 86 Je nutno konstatovat, že toto ustanovení se nevztahuje na návrh týkající se uznání let služby, oznámený dotčeným orgánem úředníkovi, který má zájem na případném převodu svých nároků na důchod nabytých v jiném systému do důchodového systému Unie. Jak již bylo totiž uvedeno v bodě 46 výše, oznámení takového návrhu není v DGE 2011 stanoveno.

- 87 Článek 8 odst. 5 DGE 2011 se vztahuje k „rozhodnutí“ dotčeného úředníka dávajícího „příkaz k úhradě kapitálu odpovídajícího jeho nárokům na důchod ve prospěch [Unie]“. Jinými slovy, týká se konečného souhlasu dotčené osoby s převodem nároků na důchod, které nabyla v jiném systému, do důchodového systému Unie.
- 88 Z důvodu praxe zavedené samotnou Komisí má tato konečná žádost formu souhlasu dotčené osoby s převodem svých dříve nabytých nároků, poskytnutého jako odpověď na návrh stanovení let služby, který jí byl oznámen jako odpověď na její původní žádost. Použitelné texty nezavazují Komisi zavést tuto praxi, která poskytuje dotčené osobě možnost zastavit po obdržení návrhu týkajícího se uznání let služby kroky učiněné po její původní žádosti o převod jejich nároků na důchod.
- 89 Kromě toho je nutno upřesnit, že souhlas dotčené osoby musí být chápán jako souhlas s pokračováním postupu převodu, a nikoli jako souhlas s obsahem návrhu. Jinými slovy, tím, že dá úředník svůj souhlas po oznámení návrhu, jak od něj vyžaduje Komise, vyjadřuje pouze svou vůli pokračovat v převodu svých dříve nabytých nároků na důchod do důchodového systému Unie. Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že dodatečný počet odsloužených let započítatelných pro důchod, který vygeneruje tento převod ve prospěch dotčené osoby, bude určen, až když skutečně dojde k převodu, a že dotčená osoba případně může napadnout rozhodnutí přijaté v tomto ohledu před příslušnými správními orgány a soudy.
- 90 Kromě toho je třeba poznamenat, že čl. 8 odst. 5 DGE 2011 pouze výslovně uvádí to, co každopádně vyplývá z textu článku 11 přílohy VIII služebního řádu. Pokud totiž úředník nebo zaměstnanec podle odstavce 2 tohoto ustanovení uhradí Unii kapitálovou hodnotu představující nároky na důchod nabyté dříve v rámci jiného důchodového systému, tato transakce, která zahrnuje pozbytí jeho nároků v rámci tohoto jiného režimu a naopak zvýšení počtu odsloužených let započítatelných pro důchod zohledněných v důchodovém systému Unie, je v podstatě nevratná. K novému převodu nároků na důchod z důchodového systému Unie do jiného systému dochází pouze za podmínek stanovených v odstavci 1 téhož článku, z nichž všechny předpokládají skončení služebního poměru dotčené osoby.
- 91 Z předcházejících úvah tak vyplývá, že ustanovení čl. 8 odst. 5 DGE 2011 je irelevantní pro ústřední otázku projednávané věci, tedy otázku existence či neexistence povahy aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení v případě návrhu týkajícího se uznání let služby.
- 92 Ani argumenty předložené M. Verilem a A. Gjergji nemohou vést k jinému závěru.
- 93 Zprv je třeba odmítnout argument, podle kterého má návrh povahu „návrhu“ podle vnitrostátního práva (viz bod 25 výše).
- 94 Podle judikatury je právní vztah mezi úředníky a administrativou povahy statutární, nikoli smluvní (rozsudky ze dne 19. března 1975, *Gillet v. Komise*, 28/74, Recueil, EU:C:1975:46, bod 4, a ze dne 22. prosince 2008, *Centeno Mediavilla a další v. Komise*, C-443/07 P, Sb. rozh., EU:C:2008:767, bod 60). Z této judikatury lze dovodit, že právní vztahy, které jsou přímo upraveny ustanoveními služebního řádu, jako jsou v projednávaném případě vztahy týkající se důchodového systému Unie, nemají smluvní povahu. Pojmy spadající do soukromého práva členských států použitelné na smlouvy, jako je pojem „nabídka“, nejsou relevantní pro použití čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu.
- 95 Zadruhé je nutno zamítnout i argument, podle něhož oznámení návrhu týkajícího se uznání let služby představuje „provádění práva, které úředníku přiznává služební řád“.
- 96 V bodech 44 až 46 výše již bylo totiž uvedeno, že žádné ustanovení služebního řádu, DGE 2004 ani DGE 2011 s oznámením takového návrhu nepočítá.

- 97 Zatřetí M. Verile a A. Gjergji tvrdí, že návrh týkající se uznání let služby zasahuje do právního postavení dotčené osoby, jelikož „[z tohoto rozhodnutí] se vychází při stanovení obecných použitelných ustanovení, a tudíž všech parametrů výpočtu umožňujícího získat aktuální výši kapitálu a odpovídající počet let služby“.
- 98 Postačí uvést, že tento argument je založen na mylném předpokladu. Jak totiž připomínají M. Verile a A. Gjergji, DGE 2011 se podle jejich článku 9 použijí na žádosti o převod nároků na důchod registrované Komisí po 1. lednu 2009.
- 99 Pro určení, zda se použijí DGE 2004, nebo DGE 2011, je tedy třeba vycházet z data registrace žádosti o převod nároků na důchod, a nikoli z data oznámení návrhu týkajícího se uznání let služby.
- 100 Konečně začtvrté nemůže uspět ani argument M. Verileho a A. Gjergji, podle kterého Komise v podstatě odpovídá k meritu stížností podaných proti návrhům týkajícím se uznání let služby, aniž je uplatňováno, že se týká aktu, který nepříznivě nezasahuje do právního postavení.
- 101 V tomto ohledu postačí připomenout, že podmínky přípustnosti žaloby jsou nepominutelnými podmínkami řízení a soud Unie je musí případně zkoumat z úřední povinnosti a v této souvislosti odmítnout žalobu jako nepřipustnou, pokud akt, proti němuž směřuje, není aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. prosince 1990, B. v. Komise, T-130/89, Recueil, EU:T:1990:78, body 13 a 14 a citovaná judikatura). Skutečnost, že Komise z důvodů souvisejících s její personální politikou odpovídá k meritu stížnosti namísto toho, aby ji zamítla jako nepřipustnou, nemůže vést k odlišnému závěru (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek B. v. Komise, EU:T:1990:78, bod 16 a citovaná judikatura).
- 102 Ze všech předchozích úvah vyplývá, že se Soud pro veřejnou službu dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že druhé návrhy oznámené Komisí M. Verilemu a A. Gjergji jsou akty nepříznivě zasahujícími do právního postavení a že mohou být předmětem žaloby podané na základě článku 91 služebního řádu.
- 103 Tudíž je nutno vyhovět kasačnímu opravnému prostředku a zrušit napadený rozsudek, aniž je nutné zkoumat další důvody kasačního opravného prostředku namítané Komisí.

K žalobě v prvním stupni

- 104 Z článku 13 odst. 1 přílohy I statutu Soudního dvora vyplývá, že v případě zrušení rozhodnutí Soudem pro veřejnou službu rozhodne Tribunál o sporu sám, pokud to spor dovoluje.
- 105 Vzhledem k tomu, že to věc v projednávaném případě dovoluje, je třeba, aby Tribunál rozhodl o sporu s konečnou platností.

K přípustnosti

- 106 Nejprve je třeba přezkoumat přípustnost žaloby, kterou Komise zpochybňuje.
- 107 V tomto ohledu je nutno připomenout, že podle článku 21 statutu Soudního dvora musí návrh na zahájení řízení především uvádět předmět sporu a obsahovat návrhová žádání žalobce. Navíc musí být návrhová žádání podle judikatury vyjádřena přesně a jednoznačně, protože jinak by byl Tribunál vystaven riziku, že rozhodne o návrhovém žádání jen částečně nebo rozhodne nad jeho rámec, a hrozilo by porušení práv žalovaného (viz usnesení ze dne 13. dubna 2011, Planet v. Komise, T-320/09, Sb. rozh., EU:T:2011:172, bod 22 a citovaná judikatura).

- 108 Identifikace napadeného aktu však může implicitně vyplývat ze zmínek učiněných v žalobě a z celkové argumentace obsažené v žalobě. Dále bylo rozhodnuto, že v případě žaloby formálně směřující proti aktu, který je součástí určitého souboru aktů tvořících jeden celek, lze mít v případě potřeby za to, že žaloba směřuje rovněž proti těmto ostatním aktům (viz usnesení *Planet v. Komise*, bod 107 výše, EU:T:2011:172, bod 23 a citovaná judikatura).
- 109 V projednávaném případě směřují žalobní návrhy podané M. Verilem a A. Gjergji k Soudu pro veřejnou službu proti druhým návrhům týkajícím se uznání let služby, které jim byly oznámeny Komisí. Z úvah uvedených v rámci analýzy prvního bodu kasačního opravného prostředku Komise však vyplývá, že tyto návrhy nejsou akty nepříznivě zasahujícími do právního postavení, které mohou být předmětem žaloby na zrušení. Návrhová žádání směřující ke zrušení takových návrhů jsou tudíž nepřijatelná.
- 110 Mezi stranami je nicméně nesporné, že M. Verile a A. Gjergji dali svůj souhlas k pokračování postupu pro převod svých nároků na důchod, jichž nabyli před svým nástupem do služebního poměru, tím, že vyjádřili souhlas s těmito druhými návrhy, jak požadovala Komise.
- 111 Z odpovědí Komise na otázky, které jí byly položeny Tribunálem, a z dokumentů, které předložila na jeho žádost, vyplývá, že řízení o převodu předchozích nároků na důchod M. Verileho a A. Gjergji skutečně probíhalo a že bylo skončeno.
- 112 Komise tak kapitálovou hodnotu představující nároky na důchod nabyté M. Verilem u lucemburské penzijní pojišťovny obdržela dne 16. září 2011. Komise rovněž předložila nedatované oznámení určené M. Verilemu, kterým jej informuje, že počet odsloužených let započítatelných pro důchod, která mu byla uznána na základě tohoto převodu, činil sedm let a devět měsíců, jak stanovil první i druhý návrh, které mu byly oznámeny (viz body 3 a 4 výše). Předložila rovněž důkazy uvádějící, že zaplatila částku jakožto převedený přebytek kapitálu, která nepatrně přesahovala částku uvedenou v druhém návrhu, která však byla mnohem nižší než částka uvedená v prvním návrhu.
- 113 Pokud jde o A. Gjergji, Komise obdržela kapitálovou hodnotu představující její nároky na důchod nabyté u belgického penzijního fondu dne 9. prosince 2011. Dne 27. ledna 2012 jí Komise zaslala oznámení, ve kterém ji informovala, že počet odsloužených let započítatelných pro důchod uznaných na základě tohoto převodu činil čtyři roky deset měsíců sedmáct dní, což odpovídá tomu, co bylo uvedeno ve druhém návrhu, který jí byl oznámen (viz bod 6 výše).
- 114 Za těchto podmínek vyvstává otázka, zda žaloba podaná M. Verilem a A. Gjergji k Soudu pro veřejnou službu, která formálně směřuje proti druhým návrhům, může být považována za žalobu, která ve skutečnosti směřuje ke zrušení rozhodnutí o uznání let služby, přijatých vůči nim po převodu kapitálové hodnoty představující jejich dříve nabyté nároky na důchod do důchodového systému Unie.
- 115 M. Verile a A. Gjergji byli vyslechnuti Tribunálem na jednání a na otázku týkající se možnosti takového překvalifikování bodu návrhových žádání směřujícího ke zrušení jejich žaloby odpověděli kladně. Komise měla naopak za to, že takové překvalifikování není důvodné, neboť bod návrhových žádání směřující ke zrušení žaloby se jasně týká druhých návrhů.
- 116 V případě A. Gjergji je nutno konstatovat, že rozhodnutí Komise týkající se uznání počtu odsloužených let započítatelných pro důchod po převodu kapitálové hodnoty představující její nároky na důchod nabyté před jejím nástupem do služebního poměru musí být nezbytně považováno za přijaté po dni (2. prosince 2011) podání žaloby k Soudu pro veřejnou službu.
- 117 Toto rozhodnutí totiž mohlo být přijato až poté, co Komise obdržela kapitálovou hodnotu představující nároky na důchod nabyté A. Gjergji v belgickém důchodovém systému. Komise však obdržela tuto kapitálovou hodnotu až dne 9. prosince 2011.

- 118 Proto v případě A. Gjergji neexistovalo v okamžiku podání žaloby k Soudu pro veřejnou službu žádné rozhodnutí, které mohla napadnout žalobou na zrušení. Přijetí takového rozhodnutí v průběhu řízení je v tomto ohledu irelevantní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. července 1990, *Automec v. Komise*, T-64/89, Recueil, EU:T:1990:42, bod 69, a usnesení ze dne 2. května 1997, *Peugeot v. Komise*, T-90/96, Recueil, EU:T:1997:63, bod 38).
- 119 Z toho vyplývá, že žaloba podaná k Soudu pro veřejnou službu musí být v rozsahu, v němž byla podána A. Gjergji, odmítnuta jako nepřipustná.
- 120 Pokud jde o M. Verileho, je třeba konstatovat, že přesné datum přijetí rozhodnutí Komise týkajícího se uznání let služby pro účely převodu kapitálové hodnoty představující jeho nároky na důchod nabyté v lucemburském systému do důchodového systému Unie nevyplývá z odpovědí Komise na otázky Tribunálu ani z dokumentů předložených Komisí.
- 121 Dále Komise nepředložila kopii tohoto rozhodnutí. Není tak jisté, zda existuje v písemné formě.
- 122 Tribunál nicméně dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo přijato před podáním žaloby k Soudu pro veřejnou službu.
- 123 Na jedné straně totiž Komise obdržela kapitálovou hodnotu představující nároky na důchod nabyté M. Verilem v lucemburském důchodovém systému dne 16. září 2011. Vzhledem k tomu, že nebylo tvrzeno ani uvedeno nic, co by se týkalo odůvodnění opoždění při přijetí rozhodnutí týkajícího se uznání počtu odsloužených let započitatelných pro důchod po tomto převodu, jeví se jako důvodné mít za to, že toto rozhodnutí bylo přijato krátce po tomto převodu.
- 124 Na druhé straně Tribunál konstatuje, že razítko uvádějící „schválení a datum“ bylo umístěno na oznámení určeném M. Verilemu, uvedeném v bodě 112 výše. Toto razítko obsahuje schválení „Správcem“ věci s uvedením data 28. listopadu 2011, stejně jako i schválení „Kontrola 1“ s uvedením data 1. prosince 2011. Tentýž rámeček pro razítko „Kontrola 2“ byl přeškrtnut, což zjevně svědčí o tom, že nebyla stanovena druhá kontrola. Je tak možné dospět k závěru, že příprava tohoto oznámení byla dokončena nejpozději dne 1. prosince 2011.
- 125 Kromě toho dotčené oznámení informuje M. Verileho, že po obdržení kapitálové hodnoty představující jeho nároky na důchod v lucemburském důchodovém systému byla „na [jeho] účet [...] připsána“ do důchodového systému Unie doba sedmi let a devíti měsíců. Z použitých pojmů tak vyplývá, že rozhodnutí týkající se uznání let služby M. Verilemu již bylo přijato v době vypracování tohoto oznámení.
- 126 Z toho vyplývá, že v okamžiku podání žaloby k Soudu pro veřejnou službu již vůči M. Verilemu existovalo rozhodnutí týkající se uznání let služby, které může být předmětem žaloby na zrušení.
- 127 Na základě judikatury uvedené v bodě 108 výše má Tribunál za to, že návrhová žádání směřující ke zrušení obsažená v žalobě podané k Soudu pro veřejnou službu je třeba v rozsahu, v němž byla podána M. Verilem, vykládat jako žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí týkajícího se uznání počtu jeho odsloužených let započitatelných pro důchod po převodu kapitálové hodnoty představující jeho nároky nabyté v lucemburském systému do důchodového systému Unie.
- 128 Zaprvé totiž z obsahu žaloby a z veškeré argumentace v ní v konečném důsledku vyplývá, že M. Verile hodlal zpochybnit posouzení, které provedla Komise ohledně důsledků, které pro něj znamená převod kapitálové hodnoty představující jeho nároky na důchod nabyté v lucemburském systému do důchodového systému Unie.

- 129 Konkrétně měl M. Verile za to, že výpočet let služby, které mu byly uznány na základě tohoto převodu, musí být proveden podle DGE 2004, které byly pro něj příznivější, neboť uváděly, že mu jako kapitálový přebytek bude převedena vyšší částka. V této souvislosti se dovolával protiprávnosti ustanovení DGE 2011, která stanovila použití DGE 2011 na žádosti o převod nároků na důchod podané po 1. lednu 2009. Tato argumentace je zjevně relevantní, pokud jde o návrh na zrušení rozhodnutí týkajícího se uznání počtu odsloužených let započitatelných pro důchod.
- 130 Zadruhé je znění druhého návrhu určeného M. Verilemu takřka totožné se zněním rozhodnutí týkajícího se uznání let služby přijatého po provedení převodu kapitálové hodnoty představující jeho nároky na důchod nabyté v lucemburském systému. Existuje pouze nepatrný rozdíl mezi částkou přesahující kapitálovou hodnotu uvedenou v návrhu a částkou, která mu byla skutečně převedena. Tento rozdíl se nepochybně vysvětluje rozdílem mezi částkou zohledněnou pro přípravu návrhu a skutečně převedenou částkou, tak jak tyto částky vyplývají ze spisu věci.
- 131 Lze tedy mít za to, že návrh a rozhodnutí přijaté po provedení převodu tvoří podle judikatury uvedené v bodě 108 výše jeden celek, takže žaloba podaná formálně proti prvnímu návrhu může být považována za žalobu směřující i proti druhému návrhu.
- 132 Toto chápání žaloby je odůvodněné tím spíše, že judikatura Tribunálu dosud jasně nerozlišovala mezi návrhem týkajícím se uznání let služby, který není aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení, a rozhodnutím týkajícím se uznání počtu odsloužených let započitatelných pro důchod, které představuje takový akt a může být předmětem žaloby na zrušení, jak vyplývá z bodů 65 až 70 výše.
- 133 Zatřetí je rovněž nutno připomenout, že postup OJ přispěl k tomu, že M. Verile má za to, že měl svou žalobu formálně směřovat proti druhému návrhu, a nikoli proti rozhodnutí týkajícímu se uznání let služby přijatému po přijetí tohoto návrhu a provedení převodu kapitálové hodnoty představující jeho dříve nabyté nároky na důchod.
- 134 OJ totiž M. Verilemu neoznámil, že stížnost, kterou podal proti druhému návrhu, nesměruje proti aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení (který jako jediný může být předmětem stížnosti podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu) a že měl vyčkat přijetí takového aktu, který by mohl napadnout stížností. Naopak, OJ meritorně zkoumal a zamítl stížnost M. Verileho (viz bod 5 výše), což pro něj mohlo představovat pouze další indicii k tomu, že bod návrhových žádání směřující ke zrušení, obsažený v jeho žalobě, musí formálně směřovat proti druhému návrhu, který byl zpochybněn jeho stížností.
- 135 Kromě toho Tribunál dospěl k závěru, že požadavky čl. 91 odst. 2 služebního řádu, podle kterého je žaloba na zrušení směřující proti aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení přípustná pouze tehdy, jestliže se OJ předtím zabýval stížností proti tomuto aktu ve smyslu 90 odst. 2 služebního řádu a jestliže byla tato stížnost předmětem výslovného nebo implicitního zamítavého rozhodnutí, byly v projednávaném případě dostatečně splněny.
- 136 Je sice pravda, že stížnost M. Verileho směřovala proti druhému návrhu a že byla podána a zamítnuta před přijetím rozhodnutí týkajícího se uznání let služby na základě jeho předchozích nároků na důchod převedených do důchodového systému Unie.
- 137 Je nicméně nutno uvést, že zaprvé obsah tohoto posledního rozhodnutí, jak vyplývá z oznámení uvedeného v bodě 112 výše, jakož i z dalších dokumentů předložených Komisí, je prakticky totožný s obsahem druhého návrhu, proti kterému směřuje stížnost; zadruhé z tohoto důvodu žalobní důvody a výtky předložené M. Verilem jak v jeho stížnosti, tak v jeho žalobě, směřující proti druhému návrhu, směřují rovněž proti rozhodnutí; zatřetí v rozhodnutí, kterým se zamítá stížnost, OJ všechny tyto výtky zkoumal a zamítl, což umožňuje dospět k závěru, že jeho odpověď na hypotetickou druhou

stížnost směřující proti rozhodnutí týkajícímu se uznání let služby by byla naprosto totožná, a konečně začtvrté OOJ neodmítl stížnost M. Verileho jako nepřijatelnou z důvodu, že nesměřovala proti aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení, ale zkoumal ji a zamítl ji v jejím meritu.

- 138 Za těchto podmínek by bylo nepřiměřené a v rozporu s dobrou vírou, kdyby Komise od M. Verileho vyžadovala, aby před podáním žaloby na zrušení rozhodnutí týkajícího se uznání let služby podal proti tomuto rozhodnutí novou stížnost.
- 139 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že žaloba k Soudu pro veřejnou službu musí být v rozsahu, v němž byla podána M. Verilem a v němž směřuje ke zrušení rozhodnutí týkajícího se uznání počtu odsloužených let započitatelných pro důchod, prohlášena za přípustnou a meritorně přezkoumána.

K věci samé

- 140 Na podporu žaloby podané k Soudu pro veřejnou službu byly předloženy tři žalobní důvody. První vychází z nesprávného právního posouzení a z porušení čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, jakož i v podstatě z respektování nabytých práv, druhý vychází z porušení přiměřené lhůty, zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání a třetí vychází z porušení zásad rovného zacházení, zákazu diskriminace a proporcionality.
- 141 Ve všech těchto žalobních důvodech M. Verile v podstatě vycházel z protiprávního použití DGE 2011 na žádosti o převod nároků na důchod nabytých v jiném systému do důchodového systému Unie podané po 1. lednu 2009, jinými slovy na žádosti o převod podané před vlastním přijetím a vstupem v platnost DGE 2011.
- 142 Použití DGE 2011 na žádosti o převod podané před jejich vstupem v platnost je stanoveno v jejich čl. 9 třetím a čtvrtém pododstavci. Článek 9 třetí pododstavec poslední věta DGE 2011 stanoví, že DGE 2004 se použijí „na případy zaměstnanců, jejichž žádost o převod na základě čl. 11 odst. 2 a 3 přílohy VIII služebního řádu byla registrována před [1. ledna 2009]“. Podle první věty čtvrtého pododstavce téhož článku se „přepočítací koeficienty (TrCoeff_x) stanovené v příloze 1 [...] použijí s účinkem od 1. ledna 2009“. Ze znění obou těchto ustanovení vyplývá, že k převodu kapitálové hodnoty představující nároky na důchod nabyté dotčenou osobou v jiném systému do důchodového systému Unie dojde, jestliže byla žádost o převod podána po 1. lednu 2009, podle ustanovení DGE 2011, a nikoli podle ustanovení DGE 2004, které se nadále použijí na žádosti podané před tímto datem.

K prvnímu žalobnímu důvodu

- 143 K odůvodnění použití DGE 2011 na převody nároků na důchod požadované před jejich vstupem v platnost poukázala Komise jak ve své odpovědi na stížnost M. Verileho, tak i v rámci řízení před Soudem pro veřejnou službu na přijetí nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1324/2008 ze dne 18. prosince 2008, kterým se ode dne 1. července 2008 upravuje sazba příspěvku úředníků a ostatních zaměstnanců Evropských společenství do důchodového systému (Úř. věst. L 345, s. 17).
- 144 Podle článku 2 nařízení č. 1324/2008 se s účinkem ode dne 1. ledna 2009 sazba pro výpočet úroku z úroků uvedená v čl. 4 odst. 1 a v článku 8 přílohy VIII služebního řádu a v čl. 40 čtvrtém pododstavci a čl. 110 odst. 3 pracovního řádu ostatních zaměstnanců stanoví na 3,1 %.
- 145 Teze Komise vyplývající z její odpovědi na organizační procesní opatření před Soudem pro veřejnou službu tedy je, že vzhledem k tomu, že přepočítací koeficienty stanovené obecnými prováděcími ustanoveními k čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu „přímo souvisí“ s úrokovou mírou stanovenou v článku 8 přílohy VIII služebního řádu, změna úrokové míry, určená k 1. lednu 2009 vstupem nařízení č. 1324/2008 v platnost, „nutně“ způsobila změnu uvedených přepočítacích

koeficientů ke stejnému datu. Přepočítací koeficienty stanovené DGE 2004 se tak staly „zastaralé“ a „pozbyly právní základ“ dne 1. ledna 2009, a to nezávisle na jakémkoli formálním zrušení DGE 2004 (viz bod 67 napadeného rozsudku).

- 146 M. Verile tvrdí, že tato teze je stížena nesprávným právním posouzením, jelikož úroková míra dotčená článkem 2 nařízení č. 1324/2008 nebyla zohledněna při převodu nároků na důchod do důchodového systému Unie, stanoveném v čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu.
- 147 Tento argument je nutno přijmout. Pokud totiž jde o přeměnu převedené kapitálové hodnoty na počet odsloužených let započítatelných pro důchod, odkazuje čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu pouze na obecná prováděcí ustanovení přijatá příslušným orgánem Unie, a nikoli na úrokovou míru dotčenou nařízením č. 1324/2008.
- 148 I kdyby se zohlednění této úrokové míry při stanovení přepočítacích koeficientů pro použití čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu mohlo zdát logické, ba dokonce nezbytné pro zajištění pojistné matematické rovnováhy důchodového systému Unie, mohlo by vyplývat pouze ze změny obecných ustanovení k provedení výše uvedeného ustanovení dotčeným orgánem. Nelze tvrdit, že nedojde-li k takové změně, postačí ke zrušení již platných obecných prováděcích ustanovení a vytvoření překážek jejich uplatňování přijetí nařízení č. 1324/2008.
- 149 Z těchto důvodů a z důvodů uvedených v bodech 72 až 97 napadeného rozsudku, které Tribunál přijímá za své, je třeba odmítnout tvrzení Komise shrnuté v bodě 145 výše.
- 150 Avšak na rozdíl od tvrzení M. Verileho nelze připustit, že Komise tím, že v článku 9 stanovila použití DGE 2011 na žádosti o převod nároků na důchod od 1. ledna 2009, porušila nabytá práva těch, kteří stejně jako M. Verile podali před přijetím DGE 2011 žádost, která ještě nevedla k převodu kapitálové hodnoty představující jejich nároky nabyté v jiném systému do důchodového systému Unie.
- 151 Jak bylo totiž uvedeno výše v rámci analýzy prvního bodu kasačního opravného prostředku Komise, nemění oznámení návrhu týkajícího se uznání počtu odsloužených let započítatelných pro důchod úředníku nebo zaměstnanci, který podal takovou žádost, a tím méně pouhé podání takové žádosti, právní postavení dotčené osoby a nevyvolává právně závazné účinky. Úředník nebo zaměstnanec v situaci M. Verileho tudíž nenabyl práva, která by bylo v jeho případě možno porušit použitím DGE 2011.
- 152 Je třeba připomenout, že pozměňující právní předpis, jímž se mění určité legislativní ustanovení, se – až na výjimky – použije na budoucí účinky situací, které nastaly za působnosti dřívějšího právního předpisu. Jinak je tomu pouze u situací, které nastaly a byly definitivně ustaveny za působnosti předchozího pravidla a zakládají nabytá práva. Právo je považováno za nabyté, pokud skutečnost, která vedla k jeho vzniku, nastala před legislativní změnou. To však není případ práva, u kterého skutečnost, která ho zakládá, nenastala za působnosti právního předpisu, který se změnil (viz rozsudek Centeno Mediavilla a další v. Komise, bod 94 výše, EU:C:2008:767, body 61 až 63 a citovaná judikatura).
- 153 V projednávaném případě však z bodů 39 až 41 výše vyplývá, že dotčená osoba nabude práva na uznání let služby, teprve pokud došlo k převodu kapitálové hodnoty představující jeho nároky nabyté v jiném systému. Protože návrh týkající se uznání let služby, předložený úředníkovi nebo zaměstnanci jeho orgánem po podání žádosti o převod nároků na důchod, které získal v rámci jiného systému, do systému Unie, a *a fortiori* ani pouhé podání takové žádosti nemají závazné právní účinky, dokud nedošlo k požadovanému převodu, jedná se za takového předpokladu o otázku „situace, která vznikne“, nebo nanejvýš „situaci, která vznikla, avšak nebyla zcela konstituována“, ve smyslu judikatury citované v bodě 152 výše. Každopádně nelze hovořit o situaci, která nastala a byla definitivně ustavena za působnosti předchozího pravidla (v projednávaném případě DGE 2004) a která zakládá nabytá práva (v tomto smyslu viz rozsudek Centeno Mediavilla a další v. Komise, bod 94 výše, bod 62).

- 154 Z toho vyplývá, že použití DGE 2011 na převod nároků na důchod nabytých v rámci jiného důchodového systému, jako je převod v případě M. Verileho, o který bylo žádáno před přijetím DGE 2011, avšak ke kterému došlo až po jejich vstupu v platnost, není v rozporu s čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu a neporušuje nabytá práva dotčené osoby.
- 155 Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že první žalobní důvod není opodstatněný a musí být zamítnut.
- Ke druhému žalobnímu důvodu
- 156 Druhý důvod vychází z porušení přiměřené lhůty a zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání.
- 157 M. Verile na podporu tohoto důvodu tvrdil, že skutečnost, že první návrh uznání let služby, který mu byl oznámen, byl Komisí vzat zpět jeden rok po jeho přijetí, představuje porušení zásad přiměřené lhůty a právní jistoty.
- 158 Zásada právní jistoty se použije na situace takového typu, jako jsou zde dotčené, jestliže se pravidla Unie vztahují na situace vzniklé před jejich vstupem v platnost, což jsou případy, o něž se v projednávaném případě nejedná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2007, Centeno Mediavilla a další v. Komise, T-58/05, Sb. rozh., EU:T:2007:218, bod 60 a citovaná judikatura).
- 159 Pokud jde o zásadu přiměřené lhůty, je třeba připomenout, že M. Verile žádal o převod svých nároků na důchod nabytých v lucemburském systému dne 17. listopadu 2009, avšak nakonec k němu došlo až dne 16. září 2011, kdy Komise obdržela kapitálovou hodnotu převedenou lucemburskou pojišťovnou. Nebylo prokázáno, že by lucemburská pojišťovna byla odpovědná za toto značné opoždění (téměř dvou let), stejně jako není odpovědný sám M. Verile.
- 160 Nicméně i za předpokladu, že opoždění s vyřizováním žádosti M. Verileho představuje porušení zásady přiměřené lhůty Komisí, neodůvodňuje takové porušení použití DGE 2004 namísto DGE 2011 vůči M. Verilemu, jak tento v podstatě požaduje. Nic totiž neumožňuje dospět k závěru, že rychlejší vyřízení žádosti M. Verileho o převod nároků na důchod ze strany Komise by vedlo v jeho případě k použití DGE 2004, jakmile je kapitálová hodnota představující jeho nároky na důchod nabyté v lucemburském systému převedena do systému Unie.
- 161 Naopak, jak vyplývá z kopie sdělení oznámeného všem zaměstnancům Komise na její internetové stránce dne 17. září 2010, obsažené ve spisu vedeném před Soudem pro veřejnou službu, Komise upozornila všechny dotčené osoby na skutečnost, že se nová obecná prováděcí ustanovení k čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, která musela být přijata, použijí na všechny žádosti o převod nároků na důchod podané od 1. ledna 2009. Komise dotčeným osobám rovněž oznámila, že nová obecná prováděcí ustanovení zohledňují zejména úrokovou míru stanovenou nařízením č. 1324/2008.
- 162 Z této poznámky rovněž vyplývá, že Komise v měsících předcházejících tomuto oznámení zaregistrovala poměrně značný počet – více než 10 000 – žádostí o převod nároků na důchod, což může vysvětlovat časový odstup mezi podáním žádosti M. Verileho o převod (17. listopadu 2009) a oznámením prvního návrhu týkajícího se uznání let služby (5. května 2010).
- 163 Za těchto podmínek je třeba dospět k závěru, že rychlejší zpracování žádosti M. Verileho a dalších přibližně 10 000 žádostí podaných během téhož období by Komisi nanejvýš vedlo k tomu, že by vzala na vědomí nutnost změnit obecná prováděcí ustanovení čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu pro zohlednění přijetí nařízení č. 1324/2008, a tím k dřívějšímu zveřejnění sdělení uvedeného

v bodě 161 výše, a případně k dřívějšímu přijetí nových obecných prováděcích ustanovení. Naproti tomu by nevedlo k přijetí rozhodnutí vůči M. Verilemu týkajícímu se uznání počtu odsloužených let započitatelných pro důchod za použití ustanovení DGE 2004 na jeho případ.

- 164 Za těchto podmínek je údajné porušení přiměřené lhůty – i za předpokladu, že by bylo prokázáno – pro žalobu M. Verileho irelevantní.
- 165 Konečně, co se týče údajného porušení zásady ochrany legitimního očekávání, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se právo domáhat se ochrany legitimního očekávání vztahuje na každého jednotlivce, který se nachází v situaci, ze které vyplývá, že správa Unie tím, že mu poskytla konkrétní ujištění, u něj vyvolala podloženou naději tím, že mu podala přesné, nepodmíněné a shodující se informace z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Naproti tomu se nikdo nemůže dovolávat porušení této zásady, pokud neexistují konkrétní ujištění, která by mu správa poskytla (viz rozsudek Centeno Mediavilla a další v. Komise, bod 158 výše, EU:C:2008:767, body 96 a 97 a citovaná judikatura).
- 166 M. Verile tvrdil, že první návrh, který mu byl oznámen, uváděl, že pokud by mělo dojít ke změně prováděcích opatření článku 11 přílohy VIII služebního řádu, „[počet let služby] přiznaný po převodu by [nebyl] snížen“ (bod 88 žaloby k Soudu pro veřejnou službu).
- 167 Nehledě na skutečnost, že tento první návrh byl vzat zpět před uskutečněním převodu a že právní situace M. Verileho nedoznala jakékoli změny, je přitom třeba podotknout, že věta namítaná M. Verilem nemůže být chápána v tom smyslu, že Komise se zavázala použít na převod nároků na důchod M. Verileho DGE 2004. Znamená pouze, že jakmile došlo k převodu, neměla by následná změna obecných prováděcích ustanovení čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu žádný vliv na počet let služby uznány dotčené osobě po převodu.
- 168 V rámci popisu tohoto návrhu v žalobě zmiňuje M. Verile rovněž ujištění poskytnutá jinému úředníkovi, který rovněž podal žádost o převod nároků na důchod během téhož období jako on, podle kterých nemají nová obecná prováděcí ustanovení vliv na jeho situaci.
- 169 Kromě toho v poznámce uvedené v bodě 161 výše odkázal na „nešťastné sdělení [...] v měsíci květnu 2010“. Toto posledně uvedené sdělení bylo rovněž Komisí předloženo Soudu pro veřejnou službu na jeho žádost. Je datované 5. května 2010 a mimo jiné uvádí, že „aktualizovaná [obecná prováděcí ustanovení] vstupují v platnost prvním dnem měsíce, který následuje po jejich zveřejnění v *Informations administratives*“, a že „se použijí výlučně na nové žádosti o převod registrované [...] od tohoto data“.
- 170 Avšak i kdyby bylo možné považovat tyto informace za konkrétní ujištění, která mohou vyvolat u adresátů legitimní očekávání, je třeba vyloučit, že by se jich mohl M. Verile dovolávat za účelem zpochybnění legality článku 9 DGE 2011, který stanoví jejich použití na jeho případ. Jednotlivci se totiž nemohou dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání, aby zabránili použití nového právního ustanovení, zejména v oblasti, v níž má zákonodárce širokou posuzovací pravomoc (v tomto smyslu viz rozsudek Centeno Mediavilla a další v. Komise, bod 94 výše, EU:C:2008:767, bod 91 a citovaná judikatura).
- 171 Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být rovněž zamítnut.

Ke třetímu žalobnímu důvodu

- 172 Na podporu třetího důvodu, vycházejícího z porušení zásad rovného zacházení, zákazu diskriminace a proporcionality, M. Verile před Soudem pro veřejnou službu tvrdil, že pro účely určení použitelných obecných prováděcích ustanovení je třeba zohlednit pouze datum podání žádosti o převod nároků na

důchod. Při nezohlednění tohoto data jakožto objektivní skutečnosti závisejí osud žádosti o převod a použitelné parametry na vyšší či nižší rychlosti vnitrostátních orgánů a dotčeného orgánu Unie při zpracovávání dotčené žádosti.

- 173 V rámci organizačního procesního opatření, o němž bylo rozhodnuto Soudem pro veřejnou službu, byl M. Verile tázán, vzhledem ke které kategorii úředníků se považuje za oběť diskriminace, jak tvrdil v rámci svého třetího důvodu.
- 174 Odpověděl, že se považuje za diskriminovaného vzhledem k úředníkům a zaměstnancům, kteří podali žádost o převod svých nároků na důchod během téhož období, v němž podal svou žádost, a u nichž z důvodu vyšší rychlosti jejich vnitrostátního důchodového subjektu při zpracovávání jejich spisu k převodu kapitálové hodnoty představující jejich nároky na důchod nabyté ve vnitrostátním systému do důchodového systému Unie došlo již „v okamžiku, kdy Komise přijala rozhodnutí zablokovat všechny postupy převodu“.
- 175 Komise totiž před Soudem pro veřejnou službu potvrdila, že u méně než 300 žádostí o převod nároků na důchod podaných po 1. lednu 2009 byla již kapitálová hodnota převedena dotčeným penzijním fondem a rozhodnutí týkající se uznání let služby již bylo přijato na základě DGE 2004, už když dospěla k nutnosti použít na takové žádosti přepočítací koeficienty zohledňující úrokovou míru stanovenou nařízením č. 1324/2008. Měla tak za to, že tato rozhodnutí jsou konečná a neodvolatelná.
- 176 V tomto ohledu je nutno připomenout, že k porušení zásady rovného zacházení, která se uplatní na právo veřejné služby Unie, dojde tehdy, jestliže je se dvěma kategoriemi osob, jejichž skutkové a právní situace nevykazují podstatné odlišnosti, zacházeno odlišně a takové rozdílné zacházení není objektivně odůvodněno. Normotvůrce má v zásadě povinnost při přijímání pravidel, která se použijí zejména v oblasti veřejné služby Unie, dodržovat základní zásadu rovného zacházení (viz rozsudek Centeno Mediavilla a další v. Komise, bod 94 výše, EU:C:2008:767, body 76 a 78 a citovaná judikatura).
- 177 V projednávané věci je nicméně třeba konstatovat, že Komise tím, že přijala čl. 9 třetí a čtvrtý pododstavec DGE 2011, který má za následek rozdílné zacházení mezi úředníky, jimž byla kapitálová hodnota představující jejich nároky na důchod nabyté v jiném systému převedena do systému Unie jednak před vstupem, a jednak po vstupu DGE 2011 v platnost, neporušila takovou zásadu, jelikož rozdílné zacházení se týká úředníků, kteří tvoří jednu a tutéž kategorii (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Centeno Mediavilla a další v. Komise, bod 94 výše, EU:C:2008:767, body 79 až 81).
- 178 M. Verile a další úředníci, u nichž nebyla kapitálová hodnota představující jejich nároky na důchod nabyté v jiném systému převedena do důchodového systému Unie v okamžiku vstupu DGE 2011 v platnost, se totiž nenacházejí ve stejné právní situaci jako úředníci, jejichž nároky na důchod nabyté před jejich nástupem do služebního poměru již byly před tímto datem předmětem převodu ve formě kapitálové hodnoty do důchodového systému Unie a vůči kterým bylo přijato rozhodnutí týkající se uznání počtu odsloužených let započítatelných pro důchod v tomto posledně jmenovaném systému. První z nich ještě měli nároky na důchod v jiném systému, kdežto u druhých byl převod kapitálové hodnoty výsledkem zániku těchto nároků a odpovídajícím uznáním let služby v důchodovém systému Unie.
- 179 Takové rozdílné zacházení má mimoto základ v objektivním prvku nezávislém na vůli Komise, tedy v rychlosti zpracování žádosti o převod kapitálové hodnoty dotčené osoby dotčeným vnějším důchodovým systémem.
- 180 Pokud jde o zásadu proporcionality, stačí uvést, že nemá žádnou spojitost s argumenty shrnutými v bodě 172 výše. Vzhledem k tomu, že M. Verile nepředložil žádný další argument, nelze dospět k závěru, že uvedená zásada byla v projednávaném případě porušena.

181 Z toho vyplývá, že třetí žalobní důvod uplatňovaný před Soudem pro veřejnou službu musí být rovněž zamítnut, stejně jako tato žaloba jako celek, a to v rozsahu, v němž byla podána M. Verilem.

K nákladům řízení

182 Podle čl. 211 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu platí, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Tribunál vydá sám rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

183 Podle čl. 134 odst. 1 stejného jednacího řádu, který se použije na základě čl. 211 odst. 1 tohoto jednacího řádu na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

184 Podle čl. 211 odst. 3 téhož jednacího řádu však v případě kasačních opravných prostředků podaných orgánem nese orgán výdaje, které vynaložil.

185 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě byl kasační opravný prostředek Komise shledán opodstatněným a že žaloba podaná k Soudu pro veřejnou službu musí být zamítnuta, je třeba podle výše uvedených ustanovení rozhodnout, že každý účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (kasační senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozsudek Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (pléna) ze dne 11. prosince 2013, Verile a Gjergji v. Komise (F-130/11), se zrušuje.**
- 2) **Žaloba podaná Marcem Verilem a Anduelou Gjergji k Soudu pro veřejnou službu ve věci F-130/11 se zamítá.**
- 3) **M. Verile a A. Gjergji na straně jedné a Evropská komise na straně druhé ponесou každý vlastní náklady řízení.**

Jaeger

Kanninen

Gratsias

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. října 2015.

Podpisy.